

Arrest

nr. 63 064 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TUNCER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 februari 2003, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een visum type C afgeleverd door de Duitse autoriteiten, het Schengengrondgebied binnen.

1.2. Op 25 februari 2003 werd verzoeker in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 2 maart 2003.

1.3. Aan verzoeker werd op 3 september 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.4. Op X trad verzoeker in het huwelijk met mevrouw D. U., een Belgische onderdaan.

1.5. Verzoeker diende op 28 januari 2009 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij werd op 15 februari 2009 ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 8 april 2009 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.6. Op 22 juli 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.7. Bij faxbericht van 17 januari 2011 deelde de raadsman van mevrouw D. U. aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid mee dat verzoeker enkel en alleen met zijn cliënte huwde teneinde een legaal verblijf in België te verkrijgen en dat zij bij de politie lastens haar echtgenoot aangifte van woonstverlating en schijnhuwelijk deed.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 maart 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 15 maart 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [S., A.] [...] van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980 : er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Op 13.09.2010 deed de echtgenote van betrokkene een aangifte van schijnhuwelijk in het PV nr A.N.55.L.B.122976.2010 waarin zij verklaart dat ze een einde wenst te maken aan het huwelijk en daartoe ook de nodige stappen zal ondernemen.

Op 22.12.2010 doet de echtgenote van betrokkene een aangifte van het verlaten van de echtelijke woonst door betrokkene.

Uit het samenwoonstverslag dd. 07.02.2011, opgesteld door de politie van Antwerpen, blijkt dat betrokkene inderdaad niet aan te treffen is. Zijn echtgenote verklaart opnieuw dat hij sedert 18.12.2010 het echtelijk dak verlaten heeft en dat zij uit elkaar zijn.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene op 02.02.2011 een aanvraag tot inschrijving in Gent deed.

Er is dus geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging noch van een gezinscel tussen beide.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat, nu de procedure kosteloos is, niet kan worden ingegaan op zijn verzoek om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder.

2.2.1. Ter terechtzitting legt verzoeker een klachtenbrief gericht aan de raadsman van verweerder en een afschrift van twee processen-verbaal van verhoor neer inzake een ruzie met zijn schoonbroers.

2.2.2. Verweerder werpt op dat deze processen-verbaal hem niet voorafgaandelijk werden ter kennis gebracht en vraagt om deze documenten uit de debatten te weren.

2.2.3. Noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien de ter zitting neergelegde documenten geen reglementair voorziene procedurestukken zijn, daar er geen redenen zijn om deze stukken toch te aanvaarden en gelet op de rechten van de verdediging dienen deze uit de debatten geweerd te worden (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.836).

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Dit artikel stelt:

§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:
(...)

a) Verzoeker is ingeschreven in het Vreemdelingenregister sedert 12/2/2009, d.i. méér dan 2 jaar, als familielid van een burger van de Unie in België.

Omdat de beslissing is genomen op 04/03/2011 (aan verzoeker ter kennis gebracht op 15/3/2011) is het genomen buiten de termijn van 2 jaar (zie stukken 1 en 2 – verzoeker).

Verwerende partij had aldus het recht niet een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker waardoor de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Verwerende partij weet zelf dat zij te laat is met de beslissing, reden waarom oorspronkelijk in een schrijven dd. 9/3/2011 aan de Stad Gent verzoeker werd uitgenodigd om de gegevens van zijn F-kaart ingevolge de adreswijziging aan te passen (zie stuk 10 — verzoeker).

b) Verzoeker merkt op dat hij een verblijfsrecht verkreeg op basis van artikel 40bis § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet eveneens van toepassing is op familieleden van een Belg. Artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid dat zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen.

Punt 4° van dit artikel luidt als volgt:

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Verzoeker merkt op dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds meer dan twee jaar in België verbleef als familielid van een burger van de Unie (met name zijn echtgenote [D. U.]). Dat de samenwoning is beëindigd door de tussenkomst van de schoonbroers van verzoeker, die hem met de dood hebben bedreigd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het jaar 2003 België binnenkwam, dat hij op 12/2/2009 werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en dat hij op 22/7/2009 in het bezit werd gesteld van een F-kaart (zie stukken 14 en 16 – verzoeker).

De vraag rijst dus vanaf wanneer de termijn van twee jaar verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie begint te lopen

c) Dienaangaande verwijst verzoeker naar de motivering van het arrest dd. 16/12/2010 (nr. 53208 in de zaak RVV 59797/II) door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gewezen en maakt deze tot de zijne, nl.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is de omzetting naar Belgisch recht van de artikelen 12 §§2 en 3, 13 §2 en 14 §2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG).

Uit artikel 10, §1 van de richtlijn 2004/38/EG blijkt dat “1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.” Uit deze bepaling en conform de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de afgifte van de verblijfskaart/verblijfsvergunning enkel het verblijfsrecht van de familielid van de burger van de Unie vaststelt. In zijn arrest van 25 juli 2002 met nummer C-459/99 stelt het Hof van Justitie met betrekking tot de afgifte van een verblijfsvergunning ten aanzien van familieleden van een burger van de Unie dat “De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. blz. I-273, punt 12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 4 van richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven.” In zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C 408/03 in punt 63 herhaalt het Hof van Justitie uitdrukkelijk dat “De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van gemeenschapsrecht vaststelt (arrest Royer, reeds aangehaald, punt 33, en arrest van 25 juli 2002, MRAX, C-459/99, Jurispr. blz. I-6591, punt 74).”

Er weze ook aan herinnerd te worden dat gemeenschapswetgever het belang van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden heeft erkend (HvJ van 11 juli 2002, Carpenter C-60/00, Jurispr. blz. I-6279, punt 38, en HvJ van 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. I- 6591, punt 74).

In casu ontleen de familieleden van een burger van de Unie hun verblijfsrecht in België aan de Europese regelgeving. In zijn arrest van 14 april 2005 stelt het Hof van Justitie dat “In dit verband wordt het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter ontleend aan de familiebetrekking. Derhalve is de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt” (HvJ van 14 april 2005, C- 157/03, Commissie t. Koninkrijk Spanje, 2005, punt 28; cf HvJ van 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. I-6591 punt 74). Uit dit declaratoire karakter vloeit voort dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet afhangt van de afgifte van de verblijfskaart.

Derhalve staat het vast dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet de beëindiging van “het verblijf in hun hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie” (eerste zin artikel 42quater § 1) en

geenszins het ontstaan van het verblijfsrecht regelt. Voormeld artikel legt de verwerende partij op haar beëindigingsbeslissing te nemen binnen de twee jaren van het verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie en niet binnen de twee jaren van de datum van het ontstaan van het recht op verblijf of niet binnen de twee jaren na de afgifte van een verblijfskaart.

De berekening van de kwestieuze termijn van twee jaren vangt dus niet aan vanaf de afgifte van de F-kaart. Deze afgifte is slechts de vaststelling van het verblijfsrecht van het familielid van de burger van de Unie.

Ten overvloede verwees de Raad [i]n haar arrest dd. 16/12/2010 nr. 53 208 erop dat in de parlementaire voorbereiding tevens vermeld staat "de richtlijn schaft de formaliteiten af van de afgifte van een verblijfskaart aan burgers van de Europese Unie. Hun verblijfsrecht wordt dus niet meer vastgesteld aan de hand van een verblijfskaart. De Richtlijn maakt het echter mogelijk voor het gastland om aan de burgers van de EU de verplichting op te leggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven (artikel 8). In België zal dit overeenkomen, zoals nu het geval is, met een inschrijving in het bevolkingsregister. Voor de EU-burger heeft deze administratieve formaliteit het voordeel dat het vereiste bewijs van de duur van het verblijf met het oog op het verkrijgen van het duurzame verblijfsrecht, gemakkelijker geleverd kan worden." (Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 14). Artikel 8 van voormelde richtlijn regelt louter de administratieve formaliteiten te vervullen voor de burgers van de Unie en niet het ontstaan van het verblijfsrecht.

Wel herinnerde de Raad er aan dat het Hof van Justitie oordeelt dat, ondanks het declaratoire karakter van een verblijfsvergunning, het de Staten toegestaan is maatregelen te nemen om de bevolkingsbeweging na te gaan (HvJ, 16 maart 2000, C-329/97, Ergat S., overweging 54: "Het gemeenschapsrecht heeft de lidstaten immers niet de bevoegdheid ontnomen, maatregelen te treffen ter verzekering dat de nationale instanties precies op de hoogte zijn van de bevolkingsbewegingen op hun grondgebied"). Meerbepaald in zijn arrest Sahin van 17 september 2009 gekend onder nummer C-242/06 stelt het Hof van Justitie in overweging 59: "Hoe dan ook heeft het Hof reeds eerder verklaard dat een door de nationale autoriteiten afgegeven verblijfsvergunning slechts declaratoire en bewijs-technische waarde heeft, en dat de lidstaten weliswaar de bevoegdheid hebben, te eisen dat op hun grondgebied aanwezige vreemdelingen over een geldige verblijfstitel beschikken en tijdig een aanvraag om verlenging daarvan indienen, en in beginsel de niet-nakoming van dergelijke verplichtingen kunnen bestraffen, maar dit neemt niet weg dat de lidstaten in dit verband geen maatregelen mogen nemen die onevenredig zijn aan vergelijkbare nationale situaties (zie arrest van 16 maart 2000, Ergat, C-329/97, Jurispr. blz. I-1487, punten 52, 55, 56, 61 en 62)"

In zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C-408/03 benadrukt het Hof van Justitie dat "Het krachtens artikel 18 EG erkende recht van verblijf is echter niet onvoorwaardelijk, zodat het aan de burgers van de Unie staat het bewijs te leveren dat zij voldoen aan de dienaangaande door de relevante gemeenschapsbepalingen gestelde voorwaarden." en dat "Enkel ingeval de onderdaan van een lidstaat niet kan bewijzen dat aan die voorwaarden is voldaan, mag de lidstaat van ontvangst een maatregel tot uitzetting treffen binnen de door het gemeenschapsrecht gestelde grenzen (zie in die zin arrest van 17 februari 2005, Oulane, C-215/03, Jurispr. blz. I-1215, punt 55) (...) Een dergelijke maatregel van automatische verwijdering doet af aan het wezen zelf van het verblijfsrecht, dat rechtstreeks door het gemeenschapsrecht wordt verleend. Zelfs indien een lidstaat in voorkomend geval een maatregel van verwijdering kan treffen indien een onderdaan van een lidstaat niet in staat is binnen een bepaalde termijn de documenten over te leggen waaruit blijkt dat hij aan de gestelde financiële voorwaarden voldoet, wordt de maatregel van verwijdering, als bedoeld in de Belgische wetgeving, onevenredig omdat hij automatisch is. Immers, omdat het bevel tot verwijdering automatisch is, kan onder die wettelijke regeling geen rekening worden gehouden met de redenen waarom de betrokkene de vereiste administratieve handelingen niet heeft verricht, of met het feit dat hij eventueel toch in staat is aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden waarvan het gemeenschapsrecht zijn verblijfsrecht afhankelijk stelt." (HvJ van 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. Koninkrijk België, 2006, punten 64, 66, 68 en 69).

Verzoeker wijst erop dat hij is ingeschreven in België sedert 12 februari 2009 in [het] vreemdelingenregister en dit na 1 jaar voor het voltrekken van het huwelijk feitelijk met zijn echtgenote [D. U.] op het adres [...] te hebben samengeleefd. Derhalve staat het vast dat de echtgenoten meer dan 3 jaar voor als na het huwelijk hebben samengewoond, wat erop wijst dat zij de bedoeling hadden een duurzame en ononderbroken gezin te vormen.

In het arrest van de Raad van State van 29 oktober 2010 met nummer 208.587 wordt gesteld dat de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot artikel 42quater van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet conform zijn aan de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

d) In casu wordt dus aanvaard dat verzoeker minstens sedert 12 februari 2009 in België verbleef als familielid van een burger van de Unie, dit is de datum waarop hij werd ingeschreven in het vreemdelingenregister. De termijn van twee jaar eindigde bijgevolg zeker op 12 februari 2011.

De bestreden beslissing dateert van 4/3/20 zodat het buiten de termijn is.

Vanaf die datum kon verzoekers verblijfsrecht ook worden beëindigd, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, maar diende rekening te worden gehouden met artikel 42quater, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, (...), volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, (...), in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf”

Overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is deze bepaling ook van toepassing op familieleden van een Belg.

In de bestreden beslissing baseert de verwerende partij zich ten onrechte op eenzijdige klacht van de echtgenote (Mevrouw [D. U.]) van verzoeker bij PV dd. 13/9/2010 (PVnr. AN 55 LB 122976/2010). Tevens werd in de bestreden beslissing medegedeeld dat de echtgenote van verzoeker een einde wenst te maken aan het huwelijk en daartoe ook de nodige stappen zou ondernemen, zonder welkdanig onderzoek.

Tot en met heden heeft de echtgenote van verzoeker geen enkele gerechtelijke procedure voor het beëindigen van het huwelijk opgestart. De verwerende partij heeft zonder het resultaat van het onderzoek van het Parket te Antwerpen af te wachten, ervan uitgegaan dat voormeld huwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote (Mevrouw [D. U.]) een schijnhuwelijk betrof en heeft de argumenten van de klaagster [U.] als waarheid aangenomen.

Dit is onaanvaardbaar.

De voorgelegde foto's van de verloving en het huwelijk, de vaststelling van de Politie Berchem die mededeelt dat er foto's en kledij van partijen in het echtelijke appartement aanwezig zijn en dat er geen ongunstige info over partijen door burens werd bekomen wijzen op een oprechte bedoeling van partijen om een gezinscel uit te bouwen.

In artikel 42quater, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt expliciet vermeldt dat “het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie kan worden beëindigd in het loop van het derde jaar indien de motivering gebaseerd is op een in het eerste lid bedoeld element en indien deze motivering wordt aangevuld met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Op moment van het nemen van de bestreden beslissing (dd. 4/3/2011) bleef de verwerende partij in gebreke om verzoeker van de elementen die een schijnsituatie zou aantonen, in kennis te stellen.

De verwijzing naar een loutere klacht schijnhuwelijk van de echtgenote van verzoeker is onvoldoende. Tevens heeft verzoeker geen kennis van de inhoud van het PV dd. 13/9/2010 (PVnr. AN 55 LB 122976/2010) waarnaar de verwerende partij verwijst. Anders oordelen zou betekenen dat iedere klagende partij het recht in handen neemt.

Zonder kennisname van de beslissing van de heer Procureur des Konings bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen omtrent de vervolging of sepo[...]nering van de strafklacht kan de verwerende partij niet uitgaan dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk.

Verzoeker verwijst naar de bijzondere tijdsperiode alwaar de diverse aangifte van de echtgenote van verzoeker zijn gebeurd, nl.

13/9/2010: klacht schijnhuwelijk

22/12/2010: aangifte verlaten echtelijke woonst

7/2/2011 : negatieve samenwoningverslag alwaar de echtgenote van verzoeker opnieuw zou verklaren dat verzoeker sedert 18/12/2010 het echtelijk dak heeft verlaten en dat zij uit elkaar zijn

2/2/2011 : adreswijziging van verzoeker naar [...]

Hieruit blijkt dat de echtgenote van verzoeker klacht schijnhuwelijk heeft neergelegd op moment dat partijen nog samenwoonden: zij weet niet precies wanneer verzoeker de echtelijke woning heeft verlaten; enz.

Verwerende partij heeft zonder een grondig onderzoek de feiten aanvaard als bewezen!

Er dient dus te worden vastgesteld dat de motivering van de beëindiging van het verblijfsrecht in casu niet volstond met een verwijzing naar het ontbreken van een gezamenlijke vestiging maar dat deze motivering diende te worden aangevuld met concrete elementen die wijzen op een schijnsituatie. In casu is dit niet gebeurd, zodat de schending van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen."

4.1.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij meent dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker verkeerdelijk van oordeel is dat de termijn waarbinnen een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van een Unie-burger in toepassing van art. 42quater §1 van de Vreemdelingenwet. zou beginnen te lopen vanaf de datum [...] van het verkrijgen van een attest van immatriculatie.

Voorts dient benadrukt dat in casu een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht binnen de 3-jarige termijn vervat in art. 42quater §1, laatste lid Vreemdelingenwet. Dit om reden dat er sprake is van een element dat wijst op een schijnsituatie.

In onderhavige situatie:

- heeft verzoeker op 28.01.2009 een vestigingsaanvraag ingediend.
- werd hij op 9.04.2009 in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie (verder A.I.), geldig tot 28.06.2009,
- werd hij op 22.7.2009 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 4.03.2011 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beslist om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen in toepassing van art. 42quater van de wet dd. 15.12.1980.

Voormeld artikel 42quater van de Vreemdelingenwet laat inderdaad de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid toe het verblijfsrecht te beëindigen gedurende de eerste twee jaar van het verblijf van het familielid van de burger van de Unie en gedurende de eerste drie jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, indien de motivering aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, beginnen deze termijnen te lopen vanaf de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zijnde de F-kaart.

De voorbereidende werkzaamheden van de wet dd. 25.04.2007 bepalen dienaangaande:

'in de loop van de eerste twee jaar na de afgifte van het attest van inschrijving, volstaan de opgesomde redenen als motivering voor een beslissing om een einde te maken aan het verblijf van het betrokken gezinslid'

In de voorbereidende werkzaamheden nopens het art. 42quater wordt aldus enkel gewag gemaakt van een 'attest van inschrijving', hetgeen de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie onder de vorm van een F-kaart ontegensprekelijk uitmaakt. Daarentegen is een attest van immatriculatie (vaststelling dat een vreemdeling zich heeft aangemeld bij het bestuur en daardoor bekend is) geenszins gelijk te stellen aan een attest van inschrijving (instrumentum dat een bepaald negotium dekt).

Er dient te worden vastgesteld dat het in de voorbereidende werken bedoelde attest van inschrijving en de hieraan gekoppelde termijn van twee jaar begint te lopen vanaf de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie onder de vorm van een F-kaart, en niet vanaf de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of vanaf de afgifte van een A.I.

De voorbereidende werken bepalen ter inleiding van het art. 42quater van de wet dd. 15.12.1980 het volgende (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 53):

"Dit artikel voegt een nieuw artikel 42quater in in de wet. Dit artikel staat de minister of diens gemachtigde toe om een einde te maken aan het verblijf van een familielid – onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie – van een burger van de Unie dat niet meer voldoet aan de voorwaarden die gesteld zijn aan zijn verblijf in overeenstemming met de bepalingen van de richtlijn. Momenteel wordt deze mogelijkheid enkel voor EG-studenten voorzien (cf. artikel 55bis van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), terwijl de door de richtlijn 2004/38 gecodificeerde richtlijnen deze mogelijkheid voor alle categorieën van begunstigden van het vrij verkeer voorzagen". (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 51).

Er werd aldus een art. 42quater ingevoegd in de wet dd. 15.12.1980 dat de gemachtigde toelaat het verblijfsrecht te beëindigen wanneer de betrokken vreemdeling, tevens burger van de Unie, niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

Om deze taak uit te voeren beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een bij wet bepaalde termijn van twee jaar, dan wel drie jaar indien er elementen van een schijnsituatie zijn, in toepassing van 42quater van de wet.

Vanzelfsprekend begint de termijn waarbinnen de gemachtigde de mogelijkheid heeft om het verblijfsrecht in te trekken om reden dat niet meer voldaan is aan de verblijfsvoorwaarden, te lopen van zodra werd vastgesteld dat betrokken vreemdeling voldoet aan de gestelde voorwaarden en hem/haar de hoedanigheid van familielid van de burger werd verleend.

Verzoeker kan niet anders voorhouden.

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat in artikel 42quater uitdrukkelijk wordt gesproken van de eerste twee jaar van diens verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Er kan niet dienstig worden aangenomen dat de betrokken vreemdeling hangende zijn aanvraag reeds de hoedanigheid heeft van een familielid van een burger van de Unie. Immers, gedurende deze periode wordt door de gemachtigde nagegaan of de betrokken vreemdeling überhaupt wel voldoet aan de voorwaarden om als familielid van een burger te worden erkend. Er kan slechts sprake zijn van een beëindiging zodra de betrokken vreemdeling de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie heeft verworven.

Dienaangaande kan ook verwezen worden naar art. 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, richtlijn die de reglementering van het verblijf van EU-onderdanen en hun familieleden heeft gewijzigd en bij wet dd. 25.04.2007 werd omgezet.

Artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

Afgifte van de verblijfskaart

1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de

Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend wordt onmiddellijk afgegeven.

2. (...)'

Uit het artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG blijkt ondubbelzinnig dat de afgifte van de verblijfskaart na overlegging van de vereiste stavingsstukken, de toekenning van het verblijfsrecht vaststelt.

Het is dit moment van vaststelling middels een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' dat het aanvangspunt bepaalt van de termijn van twee jaar conform art. 42quater § 1, eerste lid van de wet dd. 15.12.1980.

Dienomtrent verwijst de verzoekende partij nog naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10.08.2010, waarin correct werd geoordeeld dat de termijn van twee jaar van art. 42quater de eerste twee jaar betreffen na de afgifte van het attest van inschrijving, met andere woorden de afgifte van de F-kaart.

"Zowel uit de bewoordingen van artikel 42, § 3 en 4 en artikel 42quater van de Vreemdelingenwet als uit de memorie van toelichting bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt dat de termijn waarbinnen een familielid van een burger van de Unie (of van een Belg, overeenkomstig artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet) die zelf geen burger van de Unie is, in België verblijft "in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie' pas een aanvang neemt op het moment waarop deze persoon wordt ingeschreven als familielid van een burger van de Unie, met andere woorden pas op het moment waarop de aanvraag van een verklaring van inschrijving wordt ingewilligd.

Artikel 42 § 3 en § 4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. (...)

§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft (...);"

Artikel 42quater § 1 van de Vreemdelingenwet vermeldt "de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie':

In de memorie van toelichting wordt dit als volgt verwoord (Memorie van Toelichting bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St., Kamer, 2006-2007. nr. 2845/11 52).

"De actiemiddelen van de minister of diens gemachtigde zijn echter niet identiek voor de gehele periode gedurende de welke een dergelijke beslissing kan getroffen worden: - in de loop van de eerste twee jaar na de afgifte van het attest van inschrijving, volstaan de opgesomde redenen als motivering voor een beslissing om een einde te maken aan het verblijf van het betrokken gezinslid;"

Hieruit blijkt dat de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie, de eerste twee jaar betreffen na de afgifte van het attest van inschrijving, met andere woorden de afgifte van de verklaring van inschrijving.

In casu had verzoekster op 28 januari 2008 een aanvraag tot vestiging gedaan (huidige aanvraag tot verklaring van inschrijving), zoals deze aanvraag diende te gebeuren voor 1 juni 2008. Op 18 juli 2008, na de inwerkingtreding van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd aan verzoekster een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie afgeleverd. Pas vanaf deze datum werd verzoekster dus ingeschreven als familielid en verbleef hij in België in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

De eerste twee jaar na de afgifte van de F-kaart duurden voor verzoekster dus tot 18 juli 2010.

Waar verzoekster in zijn verzoekschrift stelt dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing meer dan twee jaar legaal in België verblijft, merkt de Raad op dat artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet het niet heeft over een periode van twee jaar legaal verblijf maar wel over een periode van "de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie'

In dit geval kon de gemachtigde van de staatssecretaris dus tot 18 juli 2010 in hoofde van verzoekster een einde stellen aan zijn verblijfsrecht op basis van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing dateert van 4 mei 2010 zodat verwerende partij terecht toepassing maakte van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 47.166 van 10 augustus 2010)

Verzoekers beschouwingen als zou de termijn van 2 jaar bedoeld in art. 42quater beginnen lopen vanaf 12.02.2009, kan dus niet worden gevolgd.

Terwijl voorts dient te worden vastgesteld dat in casu toepassing wordt gemaakt van het art. 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet waarbij in het derde jaar alsnog het verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer er elementen zijn die wijzen op een schijnsituatie.

Dit art. 42quater, § 1, tweede en derde lid luidt als :

*‘In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.
Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.’*

De beslissing luidt onder meer als volgt:

Op 13.09.2010 deed de echtgenote van betrokkene een aangifte van schijnhuwelijk in het PV nr. A.N.55.L.B. 122976/2010 waarin zij verklaart dat ze een einde wenst te maken aan het huwelijk en daartoe ook de nodige stappen zal ondernemen.

Dit Proces-verbaal van verhoor bij de politie te Antwerpen bevindt zich in het administratief dossier zodat verzoeker niet kon voorhouden hier geen kennis van te kunnen nemen.

De verwijzing naar deze aangifte van schijnhuwelijk bij de Politie te Antwerpen als zijnde een element dat onbetwistbaar wijst op een situatie van schijnhuwelijk, volstaat opdat er sprake is van de termijn van een derde jaar vervat in het voormelde art. 42quater, § 1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet.

Geenszins is vereist dat het huwelijk effectief is nietig verklaard. Het volstaat aldus het voormelde artikel, dat er sprake is van elementen die wijzen op een situatie van schijnhuwelijk.

Terwijl een verklaring dienaangaande van één van de echtgenoten voldoende duidelijk is.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending aan van art. 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid in casu geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist heeft om verzoeker zijn verblijfsrecht te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten.”

4.1.3. Artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet – bepaling die de wettelijke basis vormt van de bestreden beslissing – luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.”

Deze bepaling is, gelet op artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tevens van toepassing op de familieleden van Belgen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die op 23 januari 2009 in het huwelijk trad met een Belgische onderdaan, op 28 januari 2009 een aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij werd na een woonstcontrole in het vreemdelingenregister ingeschreven en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Tevens staat het niet ter discussie dat de aanvraag van verzoeker vervolgens door verweerder werd ingewilligd en hij op 22 juli 2009 een F-kaart ontving.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 25 maart 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt duidelijk dat de termijn van twee of drie jaar die is voorzien in artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet begint te lopen “na de afgifte van een attest van inschrijving” (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 52). Verweerder kan derhalve niet worden gevolgd in zijn stelling dat de in artikel 42quater, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn pas ingaat vanaf de toekenning van de “F-kaart”.

Er moet daarnaast gewezen worden op het feit dat artikel 52, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) bepaalt dat het familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is en zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst en een verblijfskaart aanvraagt na woonstcontrole dient ingeschreven te worden in het vreemdelingenregister. Voormelde bepaling voorziet ook dat het attest van immatriculatie, dat als bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldt en aan de aanvrager dient afgeleverd te worden, een geldigheidsduur dient te hebben van vijf maanden “te rekenen vanaf de aanvraag”. Een vreemdeling die, overeenkomstig artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewijst en van wie het verblijf op het door hem opgegeven adres in het Rijk werd vastgesteld dient derhalve te worden geacht in het vreemdelingenregister te zijn ingeschreven vanaf de aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en bijgevolg vanaf de datum waarop de bijlage 19ter werd opgesteld.

De termijn van twee of drie jaar die voorzien is in artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet dient in voorliggende zaak derhalve te worden berekend vanaf 28 januari 2009.

Daar op 4 maart 2011, datum waarop de bestreden beslissing genomen werd, reeds een termijn van twee jaar verstreken was, kon verweerder zich niet meer beperken tot de loutere vaststelling dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. Hij diende, gelet op artikel 42quater, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, daarnaast eveneens aan te geven dat er sprake is van “elementen die wijzen op een schijnsituatie”. Verweerder is aan deze verplichting tegemoetgekomen. Hij heeft in de bestreden beslissing, die is gesteund op het motief dat er geen sprake meer was van een gezinscel en een gezamenlijke vestiging tussen verzoeker en zijn echtgenote – motief dat verzoeker in wezen niet betwist –, immers tevens aangegeven dat de echtgenote van verzoeker op 13 september 2010 aangifte van schijnhuwelijk lastens verzoeker heeft gedaan. Dit gegeven vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Uit deze stukken blijkt namelijk dat de echtgenote van verzoeker verklaarde dat haar man sinds hij verblijfsdocumenten verkreeg helemaal veranderd is en dat zij uit alle omstandigheden in haar huwelijk afleidde dat verzoeker enkel gehuwd is om verblijfsdocumenten te verwerven.

De Raad stelt vast dat het, mede gelet op het feit dat voorafgaand aan de huwelijksafsluiting een medewerker van de Cel Schijn- en Afgedwongen Huwelijken van de stad Antwerpen, na een onderhoud met verzoeker en zijn toen toekomstige echtgenote en op basis van de vaststelling dat verzoeker illegaal in het land verbleef en de kennismaking tussen verzoeker en mevrouw D. U. via bemiddeling tot stand kwam, reeds oordeelde dat een verdere opvolging van de relatie vereist was, het in voorliggende zaak niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd om de klacht ingediend door de echtgenote van verzoeker te beschouwen als zijnde een element dat wijst op een schijnsituatie.

Het feit dat de echtgenote van verzoeker een klacht indiende op het ogenblik dat zij nog officieel met haar man samenwoonde doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de echtgenote van verzoekster effectief het verregaande initiatief nam om een klacht lastens haar echtgenoot in te dienen. Het is voor de toepassing van artikel 42quater, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet daarenboven niet nodig dat is vastgesteld dat formeel werd vastgesteld dat een huwelijk een schijnhuwelijk is. Het volstaat immers dat er sprake is van “*elementen die wijzen op een schijnsituatie*”. Het is dan ook niet vereist dat, zoals verzoeker lijkt te veronderstellen, het parket is overgegaan tot het instellen van een vordering tot nietigverklaring van het huwelijk voor de bevoegde rechtbank van eerste aanleg.

Waar verzoeker betoogt dat hij drie jaar op hetzelfde adres als zijn echtgenote heeft verbleven, dat er foto's en kledij van de echtelieden in de echtelijke woonst werden aangetroffen en dat een buurtonderzoek geen ongunstige opmerkingen opleverde, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de politieverslagen van januari en juli 2010 waarnaar verzoeker verwijst om zijn standpunt te onderbouwen evenzeer blijkt dat hij bij herhaalde controles niet in de echtelijke woning kon worden aangetroffen en dat hij ook geen gevolg gaf aan de vraag van de wijkagent om zich aan te melden teneinde deze toe te laten vast te stellen dat verzoeker effectief bij zijn echtgenote verbleef en dat voormelde gegevens hoe dan ook niet toelaten te besluiten dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat er, gezien de door de echtgenote van verzoekster neergelegde klacht, elementen zijn die wijzen op een schijnsituatie.

Er blijkt bijgevolg niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in casu geen toepassing kon maken van de in artikel 42quater, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om het verblijfsrecht van verzoeker binnen de drie jaar te beëindigen omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is en er gegevens zijn die wijzen op het bestaan van een schijnhuwelijk.

Een schending van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van overweging 15 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Lid 15 stelt:

De familieleden moet rechtsbescherming worden geboden in geval van overlijden van de burger van de Unie, scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap. Het is derhalve nodig, ter eerbiediging van het familieleven en de menselijke waardigheid en onder bepaalde voorwaarden ter voorkoming van misbruik, maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat familieleden die al op het grondgebied van het gastland verblijven, hun verblijfsrecht in dergelijke gevallen op uitsluitend persoonlijke basis behouden.

Volgens de richtlijn moet verzoeker op uitsluitend persoonlijk basis zijn verblijfsrecht kunnen behouden.

In casu is dit niet het geval en is het middel gegrond.”

4.2.2. Verweerder betoogt in de nota met opmerkingen dat het tweede middel onontvankelijk is.

Hij licht zijn standpunt als volgt toe:

“Waar verzoeker verwijst naar de Richtlijn 2004/38, merkt de verwerende partij op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende:

“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Ook artikel 1 van het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vermeldt [...] dat dit besluit de bepalingen integreert inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (R.v.V. nr. 32.598 van 13 oktober 2009)”

4.2.3. Er dient allereerst te worden gesteld dat een preambule in een richtlijn op zich geen bindende kracht heeft en dus geen juridische norm is waaraan bestuursbeslissingen dienen te worden getoetst. In zoverre verzoeker naar de richtlijn zelf verwijst moet tevens worden benadrukt dat verweerder terecht opwerpt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan.

Het tweede middel is bijgevolg onontvankelijk.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van verdediging. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Artikel 2 van deze wet impliceert dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgisch grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat er geen gezamenlijke v[e]stiging meer zou zijn van de echtgenoten.

Dat de zorgvuldig[...]heidsverplichting, de mot[ij]veringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op eenzijdige verklaring van verzoekers echtgenote, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door de verwerende partij.

Dat evenwel de verwerende partij heeft nagelaten zich voldoende te informeren[...] minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dien[t] te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zake een beslissing te nemen.

Dat dit in casu niet gebeur[t] nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings -en de zorgvuldigheidsverplichting door de verwerende partij ernstig werd geschonden.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is.

Dat in elk geval sprake is van een manifest beoordelingsfout door de verwerende partij."

4.3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen:

"Vooreerst benadrukt de verwerende partij dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

In zoverre verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, stelt de verwerende partij bij lezing van de toelichting van het middel evenwel vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751. 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt. zodat het derde middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoeker stelt dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren. Hij meent in zijn derde middel dat de gemachtigde nagelaten heeft zich [...]volgende te informeren minstens verzoeker te horen.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers vage kritiek niet kan worden aangenomen.

Verzoeker beperkt zich tot de vage kritiek dat hij zijn verweermiddelen had moeten kunnen formuleren, doch toont niet aan waarom de beslissing verkeerdelijk zou zijn gemotiveerd.

Verzoeker betwist met zijn vage beschouwingen de motieven van de bestreden beslissing niet.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijfsrecht diende te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.”

4.3.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers gemotiveerd dat een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijfsrecht omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging noch van een gezinscel tussen verzoeker en zijn echtgenote. Hierbij wordt er tevens op gewezen dat de echtgenote van verzoeker een proces-verbaal liet opstellen waarbij zij aangaf van oordeel te zijn dat een schijnhuwelijk werd afgesloten. Deze uiteenzetting is pertinent en draagkrachtig en verschaft verzoeker het genoemde inzicht om de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.4.2. In de mate dat verzoeker stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.4.3. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou zijn voorbereid door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en dat deze niet zou

gesteund zijn op een correcte feitenvinding, zodat ook geen schending van de zorgvuldigheidsverplichting kan worden vastgesteld.

2.4.4. Waar verzoeker verder nog de schending van de hoorplicht lijkt te willen invoeren moet worden benadrukt dat hij nalaat aan te geven welk belang hij heeft bij dit onderdeel van het middel daar hij niet betwist dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging en evenmin betwist dat zijn echtgenote op 13 september 2010 een klacht wegens schijnhuwelijk tegen hem indiende. Hij maakt verder niet aannemelijk dat indien verweerder hem had gehoord dit tot nieuwe dienstige inzichten had kunnen leiden, die zouden hebben verhinderd dat de bestreden beslissing genomen werd.

2.4.5. De Raad wijst er daarnaast op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van de verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Dat het gecontesteerd ministerieel besluit in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), ondertekend op 4.11.50 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13.5.55, en met het proportionaliteitsbeginsel.

Dat artikel 8 van het EVRM bepaalt:

1) Eenieder heeft recht op eerbieding van zijn privé - leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2) Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de Raad van State terzake heeft gesteld:

Hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen de door artikel 8 EVRM gewaarborgde gezins -en familielevens (Raad van State 22.10.86, TVR 1987, nr. 44, pag. 27 e.v.).

Dat het proportionaliteitsbeginsel vereist dat de beslissing van de overheid rekening houdt met alle elementen van de zaak, met alle betrokken partijen en het uiteindelijke doel. De bestreden beslissing moet een evenwicht vormen tussen de verschillende belangen.

Dat de gevolgen van de gecontesteerde ministeriële beslissing in strijd zijn met het doel van de wetten zelf en met het artikel 8 EVRM. In huidig geval zal bij een uitwijzing het recht op privé leven niet worden gerespecteerd.

Dat bij het nemen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en waarbij hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten ten laatste op 13/4/2011 en dit op verzoek van Minister van Asiel en Migratiebeleid absoluut geen rekening werd gehouden met het verblijf van verzoeker in België sedert 2003 (hetzij 8,5 jaar) en dat er geen banden meer aanwezig zijn met zijn land van herkomst.

Een verwijdering voor lange duur van verzoeker uit het Rijk kan moeilijk verenigd worden met artikel 8 EVRM gezien de overheidsinmenging de rechtsmatige belangen van verzoeker schendt.”

4.4.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn verblijf in België sedert 2003 en dat hij geen banden heeft met zijn land van herkomst.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker geenszins aantoont een feitelijk gezin te vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, noch toont hij aan dat het zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst en kan hij bij gevolg geen enkel beroep kan doen op art 8 EVRM.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt bovendien aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., “Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen”, T.V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten [...] met de mogelijkheid terug te keren nadat [hij] zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België.”

4.4.3. Het is niet betwist dat verzoeker, op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd, geen gezin meer vormde met zijn echtgenote. Verzoeker toont voorts niet aan enig gezins- of familieleven, zoals bedoeld in de door hem aangevoerde verdragsbepaling en rekening houdende met de interpretatie van deze bepaling door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met andere personen in België te hebben. Aangezien geen bestaand gezins- of familieleven wordt aangetoond, kan uiteraard geen inmenging in enig gezins- of familieleven vastgesteld worden.

Verzoeker blijft verder ook in gebreke in concreto uiteen te zetten welk onderdeel van zijn privéleven door de bestreden beslissing geraakt wordt, zodat ook niet kan vastgesteld worden dat er sprake is van een inmenging in dit privéleven.

Zelfs indien zou moeten verondersteld worden dat de bestreden beslissing toch een inmenging uitmaakt in enig aspect van het privéleven van verzoeker, dan nog moet vastgesteld worden dat, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, een dergelijke inmenging mogelijk is. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 40ter van dezelfde wet, laat immers toe om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een vreemdeling die op basis van een gezinshereniging tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten en die binnen de drie jaar een einde stelt aan de gezamenlijke vestiging en waarbij er elementen zijn die wijzen op een schijnsituatie. Het optreden van het bestuur is in deze bovendien vereist ter behartiging van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde belangen, waaronder de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Verzoeker kan nu hij het grootste deel van zijn leven in Turkije verbleven heeft en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat hij tijdens zijn kortstondig legaal verblijf in het Rijk in Turkije zijn vakantie doorbracht niet gevolgd worden in zijn standpunt dat hij geen banden meer heeft met dat land en de bestreden beslissing disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

Het vierde middel is ongegrond.

4.5.1. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van de artikelen 7 en 40 van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat verzoekster te Deurne op 23/1/2009 in het huwelijk getreden is met Mevrouw [U. D.], van Belgische nationaliteit, heeft hij van rechtswege recht op verblijf van meer dan 3 maanden, en kon hem derhalve evenmin een bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven nu hij van rechtswege is toegelaten tot een verblijf in het Rijk van meer dan 3 maanden (cfr. Artikel 7, eerste lid van de Wet van 15.12.1980).”

Dat de beslissing dd. 4/3/2011 hoe dan ook in strijd met artikel 40 e.v. van de Wet van 15.12.1980 nu volgens deze wetsbepaling verzoeker van rechtswege tot een verblijf in België is toegelaten als echtgenoot van een onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschap. Bij het nemen van het bevel om het land te verlaten werd absoluut geen rekening gehouden met de gehuwde staat van verzoeker met een Belgische onderdaan, zodat hem zelfs geen bevel mocht betekend worden.”

4.5.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen:

‘Verzoekers beschouwingen missen juridische grondslag.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 42quater van de vreemdelingen, hetwelk uitdrukkelijk voorziet in de beëindiging van het verblijfsrecht wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, ook al zijn de betrokkenen nog gehuwd.

Terwijl art. 54 van het KB dd. 8.10.1981 als volgt luidt:

‘Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.’”

4.5.3.1. De Raad dient te duiden dat het verblijfsrecht van verzoeker werd beëindigd op basis van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet zodat hij niet kan voorhouden dat hij toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden en hem derhalve, zonder artikel 7 van de Vreemdelingenwet te schenden, geen bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeleverd worden.

4.5.3.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet betreft, moet worden gesteld dat deze bepaling betrekking heeft op burgers van de Europese Unie en aangezien verzoeker de Turkse nationaliteit heeft deze bepaling niet op hem van toepassing is.

Het vijfde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK